

Sygn. akt III Cz 825/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Barbara Braziewicz

Sędziowie: SO Lucyna Morys – Magiera

SR (del.) Roman Troll (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2014 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku wierzyciela Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W.

przeciwko dłużnikowi M. M.

o świadczenie pieniężne

w przedmiocie skargi wierzyciela na punkty 3 i 4 postanowienia z dnia 19 października 2013 r. wydanego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Raciborzu S. K. w sprawie egzekucyjnej prowadzonej pod sygnaturą akt Km 955/11

na skutek zażalenia Komornika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt I Co 1824/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Roman Troll SSO Barbara Braziewicz SSO Lucyna Morys – Magiera

Sygn. akt III Cz 825/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu uchylił punkty 3 i 4 postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Raciborzu S. K. z dnia 19 października 2013 r. w sprawie Km 955/11, albowiem wierzyciel korzystał z ustawowego zwolnienia od kosztów postępowania egzekucyjnego.

Zażalenie na to postanowienie złożył Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Raciborzu S. K. w przedmiocie uznania, że wierzycielowi przysługuje ustawowe zwolnienie od kosztów postępowania egzekucyjnego zarzucając mu naruszenie:

a. art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że wierzyciel korzystał z ustawowego zwolnienia od kosztów postępowania egzekucyjnego,

b. art. 96 ust. 1 pkt 4 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez uznanie, że stanowi on podstawę do przyjęcia, że wierzyciel korzysta ze zwolnienia od kosztów sądowych z mocy ustawy,

c. art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy poprzez jego niezastosowanie polegające na braku przyjęcia założenia, że wierzyciel korzysta ze zwolnienia na mocy ustawy, która go powołała

i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz ustalenie, że wierzycielowi nie przysługuje z mocy ustawy zwolnienie z kosztów, zobowiązanie go do konieczności ich uiszczenia oraz oddalenie skargi na czynności komornika, a także obciążenie wierzyciela kosztami postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 771 kpc zwolnienie od kosztów sądowych, przyznane stronie przez sąd w postępowaniu rozpoznawczym lub z którego strona korzysta z mocy ustawy, rozciąga się także na postępowanie egzekucyjne. Z treści tytułu wykonawczego z 14 grudnia 1999 r., którego odpis znajduje się w aktach wynika, że wierzyciel nie poniósł żadnych kosztów sądowych, a dłużnika nie obciążono pozostałymi kosztami postępowania poza wynagrodzeniem pełnomocnika wierzyciela, zaś za wydanie tytułu wykonawczego pobrano opłatę w wysokości 6 zł, przy czym w toku prowadzonych postępowań egzekucyjnych wierzyciel poniósł ich koszty w sprawach II Km 434/00 (Komornik przy Sądzie Rejonowym w Koszalinie) oraz Km 373/06 i Km 834/09.

Istotne znaczenie w rozpoznawanej sprawie ma ustalenie czy wierzyciel – Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. – został ustawowo zwolniony z ponoszenia kosztów sądowych, czy też nie posiada takiego zwolnienia.

Zgodnie z art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 272 ze zm.) przy dochodzeniu zwrotu wypłaconych świadczeń roszczenia na rzecz Funduszu korzystają z takiej samej ochrony prawnej, jaką odrębne przepisy przewidują dla należności za pracę. Przepis art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy przewiduje więc tożsamość ochrony prawnej roszczeń Funduszu przy dochodzeniu zwrotu wypłaconych świadczeń z ochroną prawną przewidzianą w odrębnych przepisach dla należności za pracę. Takim odrębnym przepisem będącym źródłem ochrony prawnej dla należności za pracę jest art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.), który zwalnia z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownika wnoszącego powództwo, z zastrzeżeniem art. 35 i 36 tej ustawy. Oba ostatnio wymienione artykuły mają więc pierwszeństwo zastosowania przed art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych m. in. w sprawach dochodzenia należności za pracę. W przepisie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ustawodawca zróżnicował stopień liberalizacji obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w sprawach z zakresu prawa pracy, przyjmując jako kryterium takiego zróżnicowania wartość przedmiotu sporu. W sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50 000 zł pobiera się opłatę podstawową, m. in. od apelacji, w kwocie 30 zł, natomiast w sprawach z zakresu prawa pracy, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50 000 zł pobiera się opłatę stosunkową od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych. Z przewidzianej w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ochrony prawnej przy dochodzeniu należności za pracę korzystają więc w tym samym zakresie roszczenia powoda dochodzącego zwrotu wypłaconych świadczeń, a to z mocy art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Ochrona roszczeń wierzyciela nie może więc być większa niż ochrona roszczeń pracownika.

Niewątpliwie w toku postępowania rozpoznawczego w 1999 r. wierzyciel był zwolniony od kosztów sądowych, zwolnienie to więc rozciąga się na postępowanie egzekucyjne (art. 771 kpc).

W obecnym stanie prawnym wierzyciel, na podstawie art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy w związku z art. 96 ust. 1 pkt 4 i art. 35 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych także jest zwolniony od kosztów sądowych, które to zwolnienie rozciąga się na postępowanie egzekucyjne (art. 771 kpc). Jednocześnie należy zauważyć, że z dniem 1 stycznia 2012 r. wierzyciel utracił posiadaną dotychczas osobowość prawną pozostając jednak nadal państwowym funduszem celowym, którego dysponentem jest obecnie minister właściwy do spraw pracy [por. art. 24 ust. 1 – 3 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy w związku z art. 70 pkt 7 i art. 99 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241 ze zm.)]. Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. nowa ustawa o finansach publicznych przewiduje działalność jedynie państwowych funduszy celowych powoływanych ustawowo, których przychody będą pochodziły ze źródeł publicznych, a koszty będą przeznaczane na realizację wyodrębnionych zadań, przy czym fundusze te nie będą posiadały osobowości prawnej i będą funkcjonowały jako rachunki bankowe, których dysponentami będą ministrowie lub inny organ, wskazani w ustawie tworzącej fundusz, a dodatkowo zostaną pozbawione przymiotu osoby prawnej (por. I. Kusio-Szalak: Zmiany w zakresie funkcjonowania funduszy celowych, Komentarz praktyczny ABC, Lex 107844). Z powyższego wniosek, iż jako taki wierzyciel jest nadal zwolniony z mocy ustawy z ponoszenia kosztów sądowych.

Dlatego też zarzuty Komornika podniesione w zażaleniu nie mogą zostać uwzględnione, nawet bowiem stwierdzenie w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, iż środki Funduszu przeznacza się m. in. na pokrycie kosztów dochodzenia zwrotu i egzekucji należności Funduszu nie oznacza, że w tym zakresie (co do postępowania egzekucyjnego) jest wyłączone zwolnienie od kosztów sądowych opisane w 23 ust. 2 tej ustawy, albowiem zwolnienie jest związane z dochodzeniem zwrotu wypłaconych świadczeń z uwagi na niewypłacalność pracodawcy, a nie innych, gdyż to w innych sprawach takie zwolnienie z tego przepisu nie przysługuje. Sprawa rozpoznawana obecnie z uwagi na pierwotne zwolnienie w 1999 r. od kosztów sądowych należy do spraw związanych z dochodzeniem zwrotu wypłaconych świadczeń i dlatego korzysta z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 385 kpc w związku z art. 397 § 1 i 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, zażalenie jako bezzasadne należało oddalić.

SSR(del.) Roman Troll SSO Barbara Braziewicz SSO Lucyna Morys-Magiera